

ΕΤΟΣ 61ον

3 Νοεμβρίου 2013

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 44 (3153)

ΔΟΚΙΜΑΣΙΕΣ ΚΑΙ ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ

Ὅλο τό περιεχόμενο τοῦ κηρύγματος τοῦ Εὐαγγελίου, ὅλη ἡ διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἐξ ἀποκαλύψεως Θεοῦ. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος γράφει στήν πρὸς Γαλάτας ἐπιστολή του, ὅτι τό Εὐαγγέλιο πού κηρύττει δέν τό παρέλαβε, οὔτε τό διδάχθηκε ἀπό ἄνθρωπο, ἀλλῆ τὸ τό ἀποκάλυψε ὁ Ἰησοῦς Χριστός (Γαλ. 1,12). Οἱ μεσσιανικές προφητείες τῶν προφητῶν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ἦταν ἀποκαλύψεις τοῦ Θεοῦ. Ὁ Εὐαγγελισμός τῆς Θεοτόκου εἶναι ἡ ἀποκάλυψη τοῦ κεκρυμμένου μυστηρίου ἀπό καταβολῆς κόσμου. Ἡ ἴδια ἡ παρουσία τοῦ Χριστοῦ στόν κόσμο εἶναι «φῶς εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν» (Λουκ. 2,32). Τό βιβλίο τῆς Ἀποκαλύψεως τοῦ εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου εἶναι πλήρες ἀποκαλυπτικῶν γεγονότων τῶν ἐσχάτων, τά ὁποῖα ἀποκάλυψε ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ στόν ἀγαπημένο μαθητή Του.

Οἱ ἀποκαλύψεις συνιστοῦν πηγή πνευματικῆς γνώσεως καί χαρᾶς

Ὁ Ἀπόστολος στό σημερινό ἀνάγνωσμα καταθέτει μιά σημαντική ἀποκάλυψη πού ἔζησε ὁ ἴδιος. Ὁ λόγος πού τήν καταθέτει ἀφ' ἑνός εἶναι γιά νά ἐνισχύσει τό ἀποστολικό του κύρος, ὅτι δηλ. εἶναι ἰσοστάσιος μέ τοὺς δώδεκα ἀποστόλους πού γνώρισαν τόν Χριστό στήν ἐπίγειο ζωή Του. Ἀφ' ἑτέρου γιά νά στηρίξει τήν πίστη μας στήν ὑπαρξη τοῦ Παραδείσου, τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν. Ὡστε μέ βεβαιότητα ἀλλῆ καί ἐλπιδοφόρο χαρά νά προσδοκοῦμε καί ἐμεῖς νά εἰσέλθουμε καί νά ζήσουμε τή μακαριότητα τοῦ Παραδείσου, ὅπως ὁ Ἀπόστολος τήν γεύθηκε μέ τήν ἐμπειρία τῆς ἀποκαλύψεως.

«Ἀνυψώθηκε μέχρι τόν τρίτο οὐρανό καί μεταφέρθηκε στόν παράδεισο ὅπου ἄκουσε λόγια πού δέν μπορεῖ οὔτε ἐπιτρέπεται νά τά πει ἀνθρώπινο στόμα» (Β' Κορ. 12,2-4). Αὐτή ἡ ὑπερφυσική ἐμπειρία, ὅπως ἐρμηνεύουν οἱ θεοφόροι ὄσιοι τῆς Ἐκκλησίας μας, συμβαίνει μέ τή δύναμη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος σέ ὄσους ἔχουν δεχθεῖ μόνιμα μέσα στήν καρδιά τους τόν θεῖο ἐκεῖνο φωτισμό πού δέχθηκαν οἱ θεόπτες καί θεοφόροι τῆς Ἐκκλησίας Ἅγιοι (Γρηγόριος Θεο-

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Β' Κορ. ια' 31-ιβ' 9)

«**Ἡ δύναμίς μου ἐν ἀσθενείᾳ τελειοῦται**»

Ἄδελφοί, ὁ Θεὸς καὶ πατὴρ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ οἶδεν, ὁ ὢν εὐλογητὸς εἰς τοὺς αἰῶνας, ὅτι οὐ ψεύδομαι. Ἐν Δαμασκῶ ὁ ἐθνάρχης Ἀρέτα τοῦ βασιλέως ἐφρούρει τὴν Δαμασκηνῶν πόλιν πιάσαι με θέλων, καὶ διὰ θυρίδος ἐν σαργάνῃ ἐχαλάσθην διὰ τοῦ τείχους καὶ ἐξέφυγον τὰς χεῖρας αὐτοῦ. **Κανχᾶσθαι** δὴ οὐ συμφέρει μοι· ἐλεύσομαι γὰρ εἰς ὄπτασίας καὶ ἀποκαλύψεις Κυρίου. Οἶδα ἄνθρωπον ἐν Χριστῶ πρὸ ἐτῶν δεκατεσσάρων, εἴτε ἐν σώματι οὐκ οἶδα, εἴτε ἐκτὸς τοῦ σώματος οὐκ οἶδα· ὁ Θεὸς οἶδεν· ἀρπαγέντα τὸν τοιοῦτον ἕως τρίτου οὐρανοῦ. Καὶ οἶδα τὸν τοιοῦτον ἄνθρωπον· εἴτε ἐν σώματι εἴτε ἐκτὸς τοῦ σώματος, οὐκ οἶδα, ὁ Θεὸς οἶδεν, ὅτι ἠρπάγη εἰς τὸν παράδεισον καὶ ἤκουσεν ἄρρητα ῥήματα, ἃ οὐκ ἐξὸν ἀνθρώπῳ λαλῆσαι. Ὑπὲρ τοῦ τοιοῦτου **κανχήσομαι**, ὑπὲρ δὲ ἐμαντοῦ οὐ **κανχήσομαι** εἰ μὴ ἐν ταῖς ἀσθενείαις μου. Ἐὰν γὰρ θελήσω **κανχήσασθαι**, οὐκ ἔσομαι ἄφρων· ἀλήθειαν γὰρ ἐρῶ· φείδομαι δὲ μὴ τις εἰς ἐμὲ λογίσσῃται ὑπὲρ ὃ βλέπει με ἢ ἀκούει τι ἐξ ἐμοῦ. Καὶ τῇ ὑπερβολῇ τῶν ἀποκαλύψεων ἵνα μὴ ὑπεραίρωμαι, ἐδόθη μοι σκόλοψ τῇ σαρκί, ἄγγελος σατάν, ἵνα με **κολαφίζῃ** ἵνα μὴ ὑπεραίρωμαι. Ὑπὲρ τούτου **τρὶς τὸν Κύριον παρεκάλεσα** ἵνα ἀποστῇ ἀπ' ἐμοῦ· καὶ εἰρηκέ μοι· ἀρκεῖ σοι ἡ χάρις μου· ἢ γὰρ **δύναμίς μου ἐν ἀσθενείᾳ τελειοῦται**. Ἥδιστα οὖν μᾶλλον **κανχήσομαι ἐν ταῖς ἀσθενείαις μου, ἵνα ἐπισκηνώσῃ ἐπ' ἐμὲ ἡ δύναμις τοῦ Χριστοῦ**.

λόγος). Δέν εἶναι σκέψη καὶ ἔννοια πνευματικὴ τοῦ νοῦ, δέν εἶναι ἔκσταση τῆς ἀνθρώπινος διάνοιας. Ἀλλὰ ὀδηγεῖται ὁ καθαρὸς ἀπὸ τὰ πάθη καὶ πηλημμυρισμένος ἀπὸ θεῖο φῶς τοῦ Παρακλήτου νοῦς τοῦ Ἁγίου στήν αἰώνια κατάσταση τῆς θείας παρουσίας καὶ δόξας πού ζοῦν οἱ ἄγγελοι καὶ οἱ Ἅγιοι τοῦ Θεοῦ. Εἶναι πλήρης ἀπὸ ἐπιληψία τοῦ Παναγίου Πνεύματος στήν καρδιά πού φλογίζεται ἀπὸ θεῖο ἔρωτα, ζεῖ τῇ θεῖα ἀληθινῶση καὶ γίνεται δεκτικὴ θεῶν ἀποκαλύψεων καὶ μυστηρίων τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ (ἅγιος Συμεὼν Μεταφραστής).

Μέσα σ' αὐτὸ τό πνευματικὸ μεγαλεῖο ὀδηγήθηκε ὁ ἀπόστολος Παῦλος, γεγονός πού μᾶς γεμίζει πνευματικὴ ἀγαλλίαση, γιατί ὅλοι οἱ κόποι ἐδῶ στή γῆ ἔχουν ὑψηλὸ ἀντίκρισμα, πού ὀχρεῖ καὶ ἡ πιὸ δυνατὴ ἀνθρώπινη φαντασία.

Οἱ δοκιμασίες προϋπόθεση θεῶν ἀποκαλύψεων

Ὅμως αὐτές οἱ ἀποκαλύψεις προϋποθέτουν μεγάλη ταπείνωση γιατί εἶναι πολὺ εὐκόηλο νά διολισθῇ ὁ ἄνθρωπος στήν ὑπερηφάνεια καὶ τὴν ὑπεροψία. Γιά τό λόγο αὐτὸ ὁ ἀπ. Παῦλος μᾶς λέει: «Γιά νά μὴν ὑπερηφανεύομαι ἐξ αἰτίας τῶν τόσο μεγάλων καὶ πολλῶν ἀποκαλύψεων μοῦ δόθηκε (σκόληψ τῇ σαρκί, δηλ. δοκιμασία πού μοῦ προκαλεῖ μεγάλη ἐνόηληση, θλίψη στό σώμα μου) γιά νά μέ **ραπίζει**, γιά νά μέ **βασανίζει**, ὥστε νά μὴν πέφτω σέ ὑπεροψία καὶ ὑπερηφάνεια» (Β' Κορ. 12,7-8).

Μετάφραση τῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς

Ἀδελφοί, ὁ Θεός καί Πατέρας τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, πού εἶναι εὐλογητός αἰώνιως, ξέρει ὅτι δέν ψεύδομαι. Εἰς τήν Δαμασκόν ὁ ἐθνάρχης τοῦ βασιλέως Ἀρέτα ἐφρουροῦσε τήν πόλιν τῆς Δαμασκοῦ, ἐπειδή ἤθελε νά μέ πιάσῃ, ἀλλά μέ κατέβασαν ἀπό ἕνα παράθυρο μέσα σέ καλάθι, ἀπό τό τεῖχος, καί ξέφυγα ἀπό τά χέρια του. Τό νά καυχῶμαι λοιπόν δέν εἶναι συμφέρον μου, ἀλλά θά ἔλθω εἰς ὀπτασίας καί ἀποκαλύψεις τοῦ Κυρίου. Ξέρω ἕνα ἄνθρωπον χριστιανόν ὁ ὁποῖος πρό δεκατεσσάρων ἐτῶν – εἴτε μέ τό σῶμα, δέν ξέρω εἴτε ἐκτός τοῦ σώματος, δέν ξέρω, ὁ Θεός ξέρει – ἀρπάχθηκε ἔως τόν τρίτον οὐρανόν. Καί ξέρω ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος – εἴτε μέ τό σῶμα εἴτε ἐκτός τοῦ σώματος δέν ξέρω, ὁ Θεός ξέρει – ἀρπάχθηκε εἰς τόν παράδεισον καί ἄκουσε ἀνεκφραστα λόγια τά ὅποια δέν ἐπιτρέπεται νά ἐπαναλάβῃ ἄνθρωπος. Δι' ἕνα τέτοιον ἄνθρωπον θά καυχηθῶ, δι' αὐτόν ἐαυτόν μου ὅμως δέν θά καυχηθῶ, παρά μόνον δι' αὐτόν τῆς ἀδυναμίας μου. Ἀλλά καί ἐάν θελήσω νά καυχηθῶ, δέν θά εἶμαι ἀνόπτος, διότι θά πῶ τήν ἀλήθειαν, τό ἀποφεύγω ὅμως μήπως μέ θεωρήσῃ κανεῖς ἀνώτερον ἀπό ὅ,τι βλέπει σ' ἐμέ ἢ ἀκούει ἀπό ἐμέ. Καί δι' αὐτό νά μή ὑπερηφανεύωμαι δι' αὐτόν τῶν πολλῶν ἀποκαλύψεων, μοῦ ἐδόθηκε ἕνα ἀγκάθι εἰς τό σῶμα, ἕνας ἄγγελος τοῦ Σατανᾶ, δι' αὐτόν νά μέ ραπίζῃ, δι' αὐτόν νά μή ὑπερηφανεύωμαι. Τρεῖς φορές παρεκάλεσα τόν Κύριον γι' αὐτό, δι' αὐτόν νά φύγῃ ἀπό ἐμέ. Καί μοῦ εἶπε, «Σοῦ εἶναι ἀρκετή ἡ χάρις μου, διότι ἡ δύναμις μου φανερῶνται τελεία ἐκεῖ πού ὑπάρχει ἀδυναμία». Πολύ εὐχαρίστως λοιπόν θά καυχηθῶ μᾶλλον δι' αὐτόν τῶν ἀδυναμιῶν μου, δι' αὐτόν νά κατασκηνώσῃ εἰς ἐμέ ἡ δύναμις τοῦ Χριστοῦ.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλια, Ἀρχιμ. Εὐ. Αντωνιάδου, Ἀμ. Ἀληβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἐκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

Εἶναι γεγονός ὅτι οἱ δοκιμασίες προκαλοῦν θλίψεις. Οἱ θλίψεις ἄν καί εἶναι δυσάρεστες, ὅμως ὠφελοῦν πνευματικά τόν πιστό, ἄν ξέρει νά τίς ἀντιμετωπίσει μέ πνεῦμα Θεοῦ. Ἀπό τήν καρτερία στίς θλίψεις πλέκεται τό στεφάνι τῆς ἀγιότητος. Διότι «διά πολλῶν θλίψεων πρέπει ἐμεῖς νά εἰσεέλθουμε στή βασιλεία τῶν οὐρανῶν» (Πράξ. 14,22). Ἐπομένως εἶναι προϋπόθεση ἡ κατά Θεόν θλίψη γιά νά γευθοῦμε τίς μεγάλες δωρεές τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἀμεριμνησία καί ἄνεση τῶν Πρωτοπλάστων τοῦς ὀδήγησε στήν πτώση. Ἐχασαν τά χαρίσματα τοῦ Θεοῦ. Ἐπειδή ἡ ἀναγκαιότητα τῶν θλίψεων φαίνεται στήν ἐγγήγορη πού προκαλοῦν στόν ἄνθρωπο. Οἱ θλίψεις χαλκεύουν τό νοῦ καί τήν καρδιά νά κρατοῦν τό θησαυρό τῆς πίστεως γερά μέσα τους. Καί μέσα στίς θλίψεις πολλαπλασιάζεται ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ. Γι' αὐτό καί ὁ Ἀπόστολος λέει ὅτι ἡ δύναμις τοῦ Θεοῦ ὁλοκληρῶναι τήν παρουσία τῆς μέσα ἀπό τήν ὑπομονή πού δείχνουμε στίς θλίψεις (Β' Κορ. 13,9). Καί παρ' ὅτι εἴμαστε ἀνάξιοι, ὁ Θεός μᾶς ἀξιώνει νά ζήσουμε πνευματικές καταστάσεις πού μόνο ὁ Παράδεισος τοῦ Θεοῦ ἔχει. Οἱ θλίψεις κληρονομοῦν τό ταπεινὸ φρόνημα πού ὑψώνει τήν ψυχὴ μέχρι τόν οὐρανόν. Τίποτε δέν γίνεται χωρὶς νά τό ἐπιτρέψει ὁ Θεός. Ἄλλῃ καί τίποτε δέν συμβαίνει

3 Νοεμβρίου 2013: ΚΥΡΙΑΚΗ Ε΄ ΛΟΥΚΑ

Ἀκεψιμᾶ, Ἰωσήφ, Ἀειθαλᾶ μαρτύρων (8΄ αἰ.). Ἀνακομιδὴ τῶν λειψάνων Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου. Γεωργίου νέου ἱερομάρτυρος τοῦ Νεαπολίτου († 1797).

Ἦχος: β΄ – Ἐωθινόν: Η΄ – Ἀπόστολος: Β΄ Κορ. ια΄ 31 - ιβ΄ 9 – Εὐαγγέλιον: Λουκ. ιστ΄ 19-31.

Ἡ ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 10 Νοεμβρίου, Η΄ Λουκᾶ.

Ἀπόστολος: Γαλ. α΄ 11-19 – Εὐαγγέλιον: Λουκ. ι΄ 25-37.

χωρὶς λόγου. Καὶ ὁ λόγος εἶναι νὰ διατηρήσουμε τὴν πίστη μας στὸν Θεὸ καὶ νὰ ἀυξήσουμε τὴν πολύτιμη χάρη τῆς σωτηρίας μας.

Ἄρκοῦσαν στὸν Ἀπόστολο τὰ χαρίσματα νὰ κηρύττει, νὰ θαυματοουργεῖ, νὰ ζεῖ ἀποκαλύψει Θεοῦ. Ἐπειδὴ λοιπὸν εἶχε τόσα χαρίσματα, τοῦ δόθηκε καὶ ἡ ταλαιπωρία, ἡ θλίψη τοῦ σώματος γιὰ νὰ ἐνθυμεῖται πάντοτε ὅτι ὅλα εἶναι Θεοῦ δωρεὰ καὶ χάρη.

Οἱ σύγχρονες ἀνέσεις καὶ ἡ πνευματικὴ ζωὴ τοῦ πιστοῦ

Ὁ σημερινὸς κόσμος ἐπιδίδκει ὅσο γίνεται περισσότερες ἀνέσεις. Βέβαια αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τίς οικονομικὲς καὶ κοινωνικὲς συνθῆκες πού ἐπικρατοῦν. Ἡ ὑλικὴ ἄνεση διευκολύνει τὸν ἄνθρωπο νὰ ξεκάσει τὸν Θεὸ, νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ, νὰ τὸν δοξολογήσῃ. Ὁ ἐγωισμὸς τῆς αὐτάρκειας ἐμφανίζεται καὶ ἀπεμπολεῖται ἔτσι ἡ βοήθεια τοῦ Θεοῦ. Καὶ ὅταν οἱ ἰσορροπίες ἀλλῆλαξουν καὶ τῆ θέση πάρουν οἱ δυσκολίες καὶ οἱ θλίψεις, τότε δυσκολεῖται ὁ ἄνθρωπος ὄχι μόνο νὰ τίς ἀντιμετωπίσῃ καὶ νὰ τίς ἀντέξει, ἀλλὰ καὶ κατηγορεῖ τὸν Θεὸ πού τίς ἐπιτρέπει. Μὲ αὐτὴ τὴ συμπεριφορὰ ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος χάνει τὸν Θεὸ ἀπὸ μέσα του χωρὶς νὰ τοῦ φταίει ὁ Θεός.

Ὁ ἄνθρωπος τῆς πίστεως δέχεται καὶ τίς δωρεές τοῦ Θεοῦ ἀλλὰ καὶ τίς δοκιμασίες, διότι καὶ στίς δύο περιπτώσεις βαθαίνει περισσότερο ἡ πίστη του στὸν Θεό. Εἶναι τὸ βίωμα πού κατέθεσε ὁ Ἰώβ λέγοντας: «Ἀφοῦ δεχθίκαμε τὰ ἀγαθὰ πού μᾶς ἔδωσε ὁ Θεός, πῶς εἶναι δυνατόν νὰ μὴν ὑπομείνουμε καὶ τὰ κακὰ πού μᾶς παραχωρεῖ». Καὶ στίς δύο περιπτώσεις εἶναι παρὼν ὁ Θεός, πού εἶναι καὶ τὸ ποθούμενο ὑπέρτατο ἀγαθό.

Ἄρχιμ. Χ. Ν.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: Κάθε Σάββατο καὶ ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τὸ κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στὸν Ἱ. Ναὸ Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου) Ἀθήνα. Προηγεῖται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ.

..«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καὶ ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασιῶν 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής· Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διευκρίαιωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπὸ τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ΄ ὅλο τὸν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr
